

Súd: Okresný súd Kežmarok
Spisová značka: 2C/359/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8414206606
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Jenčová
ECLI: ECLI:SK:OSKK:2016:8414206606.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Kežmarok samosudkyňou JUDr. Ivetou Jenčovou v právnej veci žalobcu: Intrum Justitia Slovakia, s.r.o., IČO: 35 831 154, so sídlom Karadžičova 8, 821 08 Bratislava, právne zastúpený JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom so sídlom Karadžičova 8, P. O. Box 205, 810 00 Bratislava, proti žalovanému: M. A., G.. XX.X.XXXX, K. Ž.Q. XXX, Š. U. A., o návrhu na zaplatenie sumy 2729,59 eur s príslušenstvom takto

r o z h o d o l :

I. Súd konanie do sumy 292,39 € a v sume 20 € s 9,25 % úrokom z omeškania od 26.11.2011 do zaplatenia z a s t a v u j e.

II. Žalovaný j e p o v i n n ý uhradiť žalobcovi 1870,75 € s 9,25 % úrokom z omeškania ročne od 26.11.2011 do zaplatenia, a to v pravidelných mesačných splátkach počnúc dňom právoplatnosti tohto rozsudku po 20,00 €, splatných vždy ku každému 27. dňu v mesiaci až do úplného zaplatenia pod hrozbou straty výhody splátok.

III. V prevyšujúcej časti súd návrh z a m i e t a.

IV. Trovy konania účastníkom n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

Pôvodný žalobca, spoločnosť Consumer Finance Holding, a.s. Kežmarok, sa podanou žalobou domáhal voči žalovanému zaplatenia istiny v sume 2729,59 €, úroku z omeškania vo výške 9,25 % ročne od 26.11.2011 do zaplatenia a náhrady trov konania.

Uviedol, že na základe Zmluvy o pôžičke č. 6086874 poskytol žalovanému pôžičku na celkovú sumu 4190,40 Eur, ktorú sa žalovaný zaviazal zaplatiť formou 48 pravidelných mesačných splátok po 50,14 EUR. Do podania návrhu uhradil sumu 87,30 EUR.

Podaním zo dňa 24.5.2016 žalobca ospravedlnil svoju neúčast' na pojednávaní, čiastočne zobrať žalobu späť v časti zmluvnej pokuty a poplatkov v sume 292,39 € a úhrady žalovaného zo dňa 23.5.2016 vo výške 20 € s prislúchajúcim úrokom z omeškania .

Podľa § 96 ods.1 zák. č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov navrhovateľ môže vziať za konania späť návrh na jeho začatie, a to sčasti alebo celkom. Ak je návrh vzatý späť celkom, súd konanie zastaví. Ak je návrh vzatý späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví.

Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia súd konanie nezastaví, ak odporca so späťvzatím návrhu z vážnych dôvodov nesúhlasí; v takom prípade súd po právoplatnosti uznesenia pokračuje v konaní.

Podľa ods. 3 citovaného ustanovenia nesúhlas odporcu so späťvzatím návrhu nie je účinný, ak dôjde k späťvzatiu návrhu skôr, než sa začalo pojednávanie, alebo ak ide o späťvzatie návrhu na rozvod, neplatnosť manželstva alebo o určenie, či tu manželstvo je alebo nie je.

S poukazom na citované zákonné ustanovenia súd konanie včasti späťvzatia žalobného návrhu zastavil.

Z výsledkov vykonaného dokazovania zo zmluvy o poskytnutí pôžičky, zo zmluvy o postúpení pohľadávok, z prehľadu splátok a úhrad, z vyjadrení účastníkov ďalších listinných dôkazov v spise mal súd preukázané, že žalovaný a právny predchodca žalobcu, spoločnosť Consumer Finance Holding a.s., uzatvorili dňa 2.2.2011 zmluvu o pôžičke, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému finančné prostriedky, ktoré sa zaviazal splácať v 48 mesačných splátkach po 87,30 €, čo však nedodrжал. Keďže porušil svoju povinnosť splácať pôžičku riadne a včas, žalobca ho vyzval listom zo dňa 26.10.2011 k okamžitej splatnosti celého úveru zrejme v súlade so všeobecnými obchodnými podmienkami, ktoré sú súčasťou zmluvy, ktoré sú ale písané tak malým písmom, že nie sú čitateľné.

Z článku III. zmluvy je zrejmé, že výška pôžičky je 2600,- €, ročná úroková sadzba úveru predstavuje 29,02 %, RPMN 29,02 %, celkové náklady spotrebiteľa 1590,40 €. V rozhodnom období podľa štatistiky Národnej banky Slovenska bola priemerná úroková sadzba pre daný typ úveru 12,85 %, teda v zmluve uvedená úroková sadzba je neprimerane vysoká.

Podľa § 52 ods.1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

Podľa § 54 ods.1 Občianskeho zákonníka zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon alebo osobitné predpisy na ochranu spotrebiteľa priznávajú, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

Podľa § 54 ods.2 Občianskeho zákonníka v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Podľa § 3 ods.1 Občianskeho zákonníka výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Žalobca teda poskytol žalovanému peňažné prostriedky na základe neplatnej spotrebiteľskej zmluvy, preto má nárok len na vrátenie požičanej istiny (bez úrokov a poplatkov). Žalovaný už však podľa prehľadu splátok a úhrad zaplatil žalobcovi sumu 709,25 EUR a po podaní žaloby sumu 20,- € oproti požičanej sume 2600 EUR.

V tejto súvislosti súd poukazuje aj na judikatúru Najvyššieho súdu Českej republiky (21 Cdo 1484/2004), podľa ktorej nemôžu byť žiadne pochybnosti o tom, že neprimerane vysoké úroky dohodnuté pri peňažnej pôžičke sú všeobecne považované za odporujúce všeobecne uznávaným pravidlám správania sa a vzájomným vzťahom medzi ľuďmi a mravným princípom spoločenského poriadku, a že teda sú v rozpore s dobrými mravmi.

Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (5Cdo 26/2011), ide o neplatnosť úrokov v celom rozsahu a nie je možné ich modifikovať.

Aj podľa rozsudku Krajského súdu v Prešove (3Co 151/2013) je pre tzv. civilnoprávnu úžeru právny úkon absolútne neplatný v celom rozsahu pre rozpor s dobrými mravmi.

Judikatúra súdneho dvora - rozsudok zo 14.6.2012 vo veci C - 618/10 Banco Espanol de Crédito SA proti Joaquín Calderón Camino hovorí, že článok 6 ods.1 smernice 93/13 sa má vykladať v tom zmysle, že mu odporuje právna úprava členského štátu, akou je článok 83 legislatívneho dekrétu 1/2007 o prepracovaní všeobecného zákona o ochrane spotrebiteľov a užívateľov a ďalších doplňujúcich zákonov (Real Decreto Legislativo 1/2007 por el que se aprueba el texto refundido de la Ley General para la Defensa de los Consumidores y Usuarios y otras leyes complementarias) zo 16. novembra 2007, ktorá vnútroštátnemu súdu umožňuje v prípade, že rozhodne o neplatnosti nekalej podmienky, ktorá je súčasťou zmluvy uzatvorenej medzi predajcom alebo dodávateľom a spotrebiteľom, doplniť uvedenú zmluvu tým, že zmení obsah tejto podmienky.

Rozpor s dobrými mravmi je rozporom s objektívnym právom a tento rozpor spôsobuje neplatnosť právneho úkonu bez ohľadu na to, či subjekt o tomto rozpore vedel alebo nie.

Právny úkon sa prieči dobrým mravom, pokiaľ nerešpektuje niektorú zo súhrnu spoločenských, kultúrnych a mravných noriem, ktoré v historickom vývoji osvedčujú istú nemennosť, vystihujú podstatné historické tendencie, sú rešpektované rozhodujúcou časťou spoločnosti a majú povahu noriem základných. Dobré mravy fungujú aj ako korektív zmluvnej slobody. Ide tu predovšetkým o aspekt zmluvnej slobody spočívajúci v slobodnom určovaní obsahu zmluvy zmluvnými stranami. Uvedený aspekt zmluvnej slobody, tak ako zmluvná sloboda sama, má svoje limity ustanovené právnymi normami, ktorých prekročenie je sankcionované. Jedným z takýchto limitov, ktorý zákon stavia do cesty zmluvnej slobode, je aj inštitút dobrých mravov. Je potom nesprávny záver, že obsah právneho úkonu nemôže byť v rozpore s dobrými mravmi len preto, lebo bol výsledkom konsenzu zmluvných strán.

Ak výkon práva, ktorý je objektívne v rozpore s dobrými mravmi, spočíva v konaní právneho úkonu, je tento právny úkon tiež neplatný pre rozpor s dobrými mravmi a to i v prípade, že samotný obsah tohto právneho úkonu v rozpore s dobrými mravmi nie je.

Podľa § 4 ods.8 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa predávajúci nesmie konať v rozpore s dobrými mravmi. Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely tohto zákona rozumie najmä konanie, ktoré je v rozpore so zžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby, alebo môže privodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe, využíva najmä omyl, lešť, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody.

Podľa § 7 ods.2 zákona o ochrane spotrebiteľa obchodná praktika sa považuje za nekalú, ak a) je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti, b) podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo službe, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná, alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov.

Podľa § 8 ods.1 zákona o ochrane spotrebiteľa obchodná praktika sa považuje za klamlivú, ak zapríčiňuje alebo môže zapríčiniť, že spotrebiteľ urobí rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neurobil, pretože obsahuje nesprávne informácie a je preto nepravdivá, alebo akýmkoľvek spôsobom uvádza do omylu alebo môže viesť do omylu priemerného spotrebiteľa.

Podľa § 8 ods.4 zákona o ochrane spotrebiteľa za klamlivé opomenutie sa tiež považuje, ak predávajúci skrýva alebo poskytuje nejasným, nezrozumiteľným, viacvýznamovým alebo nevhodným spôsobom podstatné informácie uvedené v odseku 1, alebo neoznami obchodný účel obchodnej praktiky, ibaže je zrejмый z kontextu, pričom v dôsledku klamlivého opomenutia priemerný spotrebiteľ prijme rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neprijal.

Podľa názoru súdu postup žalobcu v prejednávanej veci je jednoznačne nekalou obchodnou praktikou a ako taký je hrubo rozporný s dobrými mravmi.

Podľa § 517 ods.2 Občianskeho zákonníka ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti a v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami súd rozhodol tak ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku, teda priznal žalobcovi len rozdiel medzi požičanou a vrátenou výškou pôžičky, bez úrokov a bez poplatkov a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Priznal mu aj zákonný úrok z omeškania, keďže žalovaný sa s plnením peňažného záväzku do omeškania skutočne dostal.

Podľa § 160 ods. 1 O.s.p. ak súd uložil v rozsudku povinnosť, je potrebné ju splniť do troch dní od právoplatnosti rozsudku; súd môže určiť dlhšiu lehotu. Súd môže určiť, že peňažné plnenie sa môže vykonať aj v splátkach, ktorých výšku a podmienky zročnosti určí, a to aj tak, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia.

Vzhľadom ku skutočnosti, že žalovaný je zdravotne ťažko postihnutý, má aj iné záväzky spoli vo výške 70,50 €, uhrádza za vodu a elektriku mesačne 50€, mu súd povolil platiť sumu, ku ktorej ho zaviazal, v pravidelných mesačných splátkach, pod hrozbou ich straty, čo by nastalo v prípade, ak by splátky nedodržiaval.

O trovách konania súd rozhodol podľa §142 ods.2 O.s.p., a to vzhľadom na pomer úspechu účastníkov v konaní.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom Okresného súdu Kežmarok na Krajský súd v Prešove.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Podľa § 205 ods. 2 O. s. p. odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej možno odôvodniť len tým, že:

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 205 ods. 3 O. s. p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní to, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov).